

4

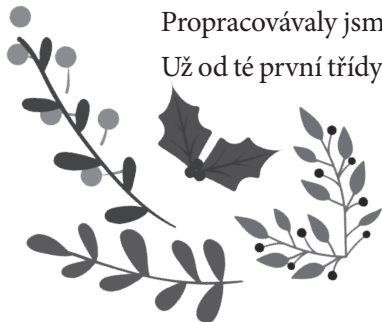
Když v pondělí přijdu do školy, nevím, co dělat.

Kaitlyn mi v sobotu večer nebrala telefon. V neděli to zvedla její maminka, ale tvrdila, že Kaitlyn není doma, což vůbec neznělo přesvědčivě. Pak už jsem jen hypnotizovala telefon, aby zazvonil, aby mi zavolala zpátky, ale nestalo se.

Ještě nikdy se mi nestalo, že bych s Kaitlyn takhle dlouho nemluvila, zvlášť když bylo o čem. Byly jsme nejlepší kamarádky od půlky první třídy, kdy jsme se sem přistěhovali, protože taťka dostal práci na zdejší střední škole. Přihlásila jsem se k paní Cavanaughové a Kaitlyn tam byla taky. Od té doby jsme chodily všude spolu, na hodiny baletu, do třídy, společně jsme se propracovávaly.

Propracovávaly jsme se k roli Klárky.

Už od té první třídy jsme v baletu dělaly všechno spolu.

Technicky jsme na tom podobně a jsme i stejně vysoké, takže učitelé nás vždycky dávali do dvojice spolu. Vždycky to byla Kaitlyn s Georgie, Georgie s Kaitlyn, všude.

Když jsme spolu tančily děti Matky Perníkářky, to byl náš první rok v Louskáčkovi, sledovaly jsme vždycky první dějství z našich míst na podlaze, jedna vedle druhé. Většinou jsme se celou dobu chichotaly, ale když tančila Klárka, vždycky jsme ztichly. Další dva roky, když jsme tančily děti na oslavě, zkoušely jsme si i Klárčina sóla. Zdálo se nám to jako něco hrozně důležitého, dostat roli Klárky. Jeden den byl člověk prostě jen jednou z mnoha baletek v taneční škole, a další den k vám najednou všichni vzhlíželi.

Mám pocit, jako bych byla rozdělená na dílky, jako v těch diagramech, co bereme v matematice. Část mě je šťastná, že jsem opravdu Klárka, takové to štěstí, co se chce člověku vykřičet z plných plic na ulici. A čtvrtině je líto Kaitlyn. A čtvrtina — ne, to míň... tak osmina? Tu bych popsala mrňavými písmenky, aby to nikdo nepřčetl, protože to se fakt nedělá, ale ta osminka se na Kaitlyn zlobí za to, že se na mě zlobí.

A tak stojím před bufetem, kde se vždycky potkáváme, o pět minut déle než obvykle, ale víc ne. Protože přece má přijít. Nechápu, proč nejde. Ale očividně už *nepřijde*. Pak

se kousnu do rtu, hodím si batoh na záda a zamířím na první hodinu.

Tenhle rok jsme každá v jiné domovské třídě, takže dopoledne nemáme žádné společné hodiny. Proto se taky setkáváme dřív, abychom si cestou do třídy o všem popovídaly, ještě než začne vyučování. O *všem*, o škole, baletu i našich bláznivých rodinách.

Je to zvláštní pocit, začínat den bez ní.

Ale jsem Klárka. Chci si to v sobě hýčkat, i když to ještě nikdo neví a dost lidí by to nejspíš ani *nezajímalo*. Projede mnou vlna vzrušení. První zkoušku na Klárku mám dnes večer!

Sedím v lavici v domovské učebně a Sierra, která sedí vedle, se ptá, proč se usmívám. Pokrčím rameny a vytáhnu si knížku. Nejsem ještě připravená říct o Klárce ostatním, zatím ne. Když je Kaitlyn naštvaná, přišlo by mi to jako vychloubání. Ale napíšu si slůvko *Klárka* maličkým písmem na okraj stránky v sešitě, abych se na něj mohla kdykoli podívat.

Při obědě zamířím k našemu stolu, ale Kaitlyn tam není. Naše místa na konci, naproti sobě, jsou prázdná. Rozhlédnu se po místnosti. Nic. Možná dnes nepřišla do školy. Třeba je nemocná. Měla bych jí večer zavolat a ujistit se, že je v pořádku.

Mia, jedna z holek, která se mnou chodí na pár kurzů pro pokročilé, na mě zavolá, tak si sednu k ní a pár dalším holkám. Sním si svačinu, poslouchám, jak si povídají o tom, co dávají v televizi, a o filmech a o nějakém novém klukovi na těláku, ale jde mi to jedním uchem tam a druhým ven. Je mi smutno, ale nějak ten oběd bez Kaitlyn přežiju.

Po obědě je moje nejoblíbenější hodina: čtení. Pořád nemůžu uvěřit, že je to opravdu školní předmět. Ti, co potřebují se čtením pomoci, pracují s učitelem, panem Andersonem. Ti ostatní, kteří pomoc nepotřebují, si můžou celou dobu číst, cokoli chtějí (pokud to tedy pan Anderson schválí), a pak o té knize napíší. Cokoli chtějí! Já čtu *V pasti času*. Zbožňuju to. Je to kouzelné a dobrodružné a prostě úžasné. Kéž bych někdy prožila něco podobného!

Každopádně těchhle pětáctyřicet minut denně, kdy nejenže *smím*, ale dokonce *mám* číst, je na škole to nejlepší. A chodí sem i Kaitlyn, takže obvykle sedáváme někde vzadu v koutě a čteme si vedle sebe. Jediná výzva je nezačít si spolu povídat.

Aspoň obvykle je to výzva. Dnes jdu do třídy s tím, že asi budu sedět sama.

Ale Kaitlyn tu *je*. Je vzadu v našem koutku, knihu má

otevřenou na stole a sedí celá shrbená. Vypadá, že jí není dobře.

Spěchám za ní, hodím si tašku vedle židle. „Čau. Jsi v pořádku? Už jsem se bála, když jsem tě neviděla na obědě.“

Neodpovídá, ani nezvedne hlavu. Stojím tam a nevím co dělat. Možná... mě neslyšela?

„Kaitlyn?“ zkusím to znovu.

Hlava jí vyletí jako čertík z krabičky a já couvnu, když spatřím její tvář. Má tvrdý a smutný výraz. Oči, normálně jasně modré, vypadají jako zamžené. A hlas má chraplavý, jako by ani nebyl její. „Nechci s tebou mluvit, Georgie.“

Zamračím se. „Ale to nechá—“

„Nechci s tebou mluvit! Nech mě být!“ tentokrát to řekne hlasitěji a pan Anderson vepředu si odkašle, i když ještě nezvonilo.

Moje našťvaná výseč v diagramu se z osminy zvětšila na čtvrtinu. Čtvrtině je jí ale pořád líto. A tak nic neřeknu. Jen tam tak stojím. Pak si vezmu batoh a odejdu na druhý konec třídy, kde si sednu na volné místo vedle kluka, kterého znám taky od první třídy, Noaha Waterstona. Zvedne ke mně bradu — slyšel nás, všichni nás slyšeli — a já se sesunu na židli, vylovím knížku a snažím se nic nevnímat a číst. Ale mám oči plné slz a skoro nevidím.

Už mi ani nepomáhá myslet na Klárku. Vidím jen Kaitlyn a její smutný obličej.

Nevím, jak z toho ven. Ale nějak to jít musí. Nemůže být přeci pořád naštvaná kvůli něčemu, co není moje vina.

Nebo ano?